

Nekrofilija

Petek, 11. november

Drugo jutro na policijski postaji ob parku vlada kaos. Nika vso noč ni spala, kar se ji pozna na obrazu. Čim je zatisnila oči, je pred seboj zagledala Anin prazen pogled. K sebi se poskuša spraviti z velikimi količinami kave. Ve, da bi Klavdija ob tem godrnjala, a skozi današnji dan se mora nekako prebiti.

Kralj želi biti seznanjen in Nika je hvaležna Milošu, da prevzame to nalogo. Kralju pove najnujnejše. Nikinega dopustovanja še vedno ne omenja. Kralja zanima, zakaj so se včeraj na poziv odzvali vsi trije, čeprav je bil dežuren le on. Miloš si nekaj izmisli.

Ob desetih je končana sodna obdukcija. Prisostvoval ji je Vrenko, ostali so pravkar prispeli. Ana leži na kovinski mizi in je do vratu pokrita z rjuho. Del lasišča okrog udarnine je pobrit. Oči so zaprte, koža in ustnice sive barve. Forenzični patolog, kriminalistom nov obraz, poroča. V glasu se sliši, da bi se rad izkazal. Poskuša biti skop, natančen, jasen, metodičen. Kot vzrok smrti navede udarec s topim, najverjetneje lesenim predmetom na levo stran čela, ki je žrtev ommil, nato je bila zadušena z blazino, prav to, ki je ob njej ležala na tleh. Vlakna z blazine in tista na telesu se ujemajo. Vzrok smrti je posledica pomanjkanja kisika v pljučih. Sledi upiranja ni zaznati. Razen udarca na čelu po telesu ni drugih podplutb ali ran. Čas smrti: približno štiriindvajset ur pred najdbo trupla.

»Ostalo?« vpraša Nika.

»Mislite še kakšne poškodbe?«

»Zakaj je bila gola?« pomaga patologu Miloš.

»Aha. Da, znaki spolne aktivnosti so prisotni, notranje odrgnine nožnice, nič strašnega, a vendar.«

»Materialne sledi?«

»Ne, nič semena, nič dlak, nič mazil.«

»Sporazumno ali prisiljeno?« vpraša Nika.

Do tega trenutka skop, natančen in jasen patolog se zmede.

»E ... v bistvu ji je bilo vseeno.«

»Kaj pa naj bi to pomenilo?« ostro vpraša Nika. Na cinizem patologov so kriminalisti navajeni in ga tolerirajo, a ne v tem primeru.

Patologu ugotovi, da morda ni izbral pravih besed.

»To bi naj pomenilo, da je bil spolni odnos izveden, ko je bila že mrtva.«

Nekrofilija, spolno poželenje do mrtvih, je redek pojav, ki si ga ljudje brez teh teženj težko predstavljajo, v Aninem primeru pa še toliko bolj. Seveda je bilo Anino telo privlačno že samo po sebi, a tisto pravo spolno privlačnost, ki jo je izžarevala, je pridala njena osebnost. Način, kako se je gibala, govorila, človeka pogledala, vonj, ki ga je oddajala, sapa, ki jo je izdihovala. Nika, ki je Ano edina poznala osebno in edina videla živo, poskuša biti v opisu čimbolj prepričljiva.

»Vem, kaj govorim,« reče in se trpko nasmehne. »In zato sem prepričana, da v tem primeru ne gre za spolni zločin.«

»Za kaj pa?« vpraša Vrenko.

»Ne vem. Za manifestacijo moči, izživljanje, frustracije, mržnjo, norost, maščevanje,« odgovori Nika. Nato vstane, vzame telefon, pokliče laboratorij in čaka.

»Pravkar se je ločila,« reče Miloš. »Gremo po moža?«

Miloševo vprašanje je nepotrebno. Seveda se po moža, bivšega ali aktualnega, gre v takem primeru najprej.

Nika stoji ob telefonu in razmišlja o Borisu. Primitiven, seksi-stičen, voajerski, zaverovan vase, mačističen. Da, vse to, a vendar. Naceja se s pivom, najverjetneje je zdaj po ločitvi še večkrat pijan kot takrat na Otoku, a vendar. Bolestno ljubosumen, najverjetneje zato med domačimi štirimi stenami težak in nesramen, a vendar. Ne, kakorkoli obrača, si Nika ne more zamisliti Borisa na tleh, med kavčem in mizo v dnevni sobi Aninih staršev, kako spolno občuje s truplom svoje žene.

»Vse to je lepo in prav,« reče Vrenko, »a vseeno ga bomo po hitrem postopku spravili sem.«

»Itak,« odvrne Nika. Nato dobi vezo, se obrne in začne govoriti.

»Zdravo ... ja, že v redu ... Poslušaj, Tone, glede primera Ane Zupan, imate zdaj koga tam? ... Ne? ... Dobro, pošlji ekipo, območje interesa bomo razširili. Krog naj bo ... recimo vsaj dvesto metrov ... Ja, v vse smeri. Temne lise, kesoni, koši za smeti, gosta grmovja, globače, odtoki, kanalizacija ... kot po navadi ... Ja, vem koliko to stane. Okej, hvala.«

Čeprav se dela lotijo po hitrem postopku, traja več ur, da Borisa spravijo do njih. Klicu na gasilsko brigado sledi klic v Piran. Tam ga morajo potegniti iz morja, zadaj za Piranskim rtom, kjer slovenski potapljači na različnih reševalnih postopkih preizkušajo opremo in njeno odpornost na nizke temperature. Potem se mora Boris posušiti, preobleči, v potovalko zmetati reči, sestri v avtomobil, ki so ga poslali ponj, in se prebiti najprej iz Pirana in nato gor do avtoceste, kjer jih čaka dvesto petdeset kilometrov vožnje. Tam gre potem hitro, sto petdeset po števcu, kar je realno malo pod sto štirideset, če je treba, se vključi modra luč.

Borisu novico, da je Ana mrtva, sporočijo šele po prihodu v Maribor. Pred policijsko upravo stojijo na eni strani Nika, Miloš, Vrenko in Ivana, na drugi Boris, ki je pravkar stopil iz avtomobila. Njegov izraz je zmedeno vprašujoč. Če te policija na vrat na nos potegne s službenega usposabljanja na drugem koncu Slovenije in želi s teboj govoriti *čim prej*, je gotovo resno.

Nika stopi k Borisu: »Hvala, da si prišel. Poklicali smo te, ker smo včeraj ponoči Ano našli mrtvo. Vse kaže, da je bila umorjena. Zgodilo se je v njeni domači hiši.«

Boris dve sekundi strmi v Niko. Nato se grdo skremži, pogleda Miloša, Ivano in Vrenka ter reče: »Lahko ponoviš?«

Šele zdaj novica Borisu prodre do zavesti. Deluje zmedeno. Odpravijo se na sodno medicino. Boris uradno identificira truplo. Zanima ga vzrok smrti. Povedo mu o udarcu in zadužitvi, goloto in nekrofilijo zamolčijo. Ob pogledu na spokojen ženin obraz Borisu trzajo mišice okrog oči, usta stisne v tanko črto. Ves čas je na robu joka, šele ko zapustijo mrtvašnico in si prižge cigareto, uspe umiriti tresoče dlani. Seveda je možno, da za smrt svoje bivše žene ve že od takrat, ko jo je zadušil in oskrnil ter se je na predstavo lahko dobro pripravil, a Nika in Ivana se nagibata k temu, da njegova čustva niso zaigrana. Problem je druge. Ko so Anino truplo našli, je bila mrtva že okrog štiriindvajset ur, torej je bila umorjena v sredo, devetega novembra, med dvajseto in štiriindvajseto uro ali natanko sredi tedna, ki ga je Boris preživel v Piranu. Odšel je v ponedeljek zjutraj in bil ves čas v družbi vsaj tridesetih potapljačev. Mož ima dvesto petdeset kilometrov debel alibi. Vendar ta kljub debelini ni brez razpok, te se pokažejo takoj, ko se kriminalisti vanj poglobijo. Ko se je Boris vozil v Maribor, so kriminalisti ponovno poklicali v Piran in izvedeli naslednje. Da, vsi so ves čas tukaj, ves dan imajo program, prisotnost se pri vsaki aktivnosti beleži. Da, spijo, jejo in iztrebljajo

(očitno potapljaški humor) skupaj. Le na sredini napornega tedna, v sredo popoldan, so imeli prosto. Vedeti morate, da potapljači tukaj resnično garajo. Ker so ves čas intenzivno skupaj, se ob prostih popoldnevih radi razkropijo. Od dveh dalje imajo prosto, mnogi odidejo po svoje, kdaj se vračajo, vodstva ne zanima, sami vedo, da morajo biti naslednje jutro telesno fit za potop. Tudi pihati jim dajo, če je potrebno. Miloš jih prosi, ali lahko preverijo, kako je bilo v sredo popoldan z Borisom. Traja nekaj minut, a na koncu izve, da Boris ni bil z nikomer od fantov, kdaj se je vrnil, se pa tudi nihče ne spomni. V četrtek zjutraj ob osmih je bil na predavanju, na listi prisotnosti je njegov podpis, napihal je nula-nula.

Ker očitno nima trdnega alibija, je Boris prvi osumljenec. Nika mu to razloži in pove, da se ona iz postopka izloča. Žal se ne smeta več pogovarjati. Borisa zanima, kaj to pomeni. Za zdaj nič posebnega, zaslišali ga bodo, ko bo potrjen njegov alibi, bo izpuščen. Najbolje, da natančno pojasni, kje in s kom je preživel sredino popoldne in večer. Spraševali ga bodo vsemogoče o Ani, njenem odnosu, skupnih znancih. Odgovarja naj čim bolj izčrpno, tudi če se mu bo bodo vprašanja zdela nesmiselna. Vse jim lahko pomaga. Boris zatrjuje, da nima niti najmanjšega pojma, kdo bi Ano hotel umoriti. Namigne, da bi lahko šlo za rop. Sliši se manj verjetno, a tezi se pridružijo forenziki. Čeprav prostori na kraju zločina niso divje razmetani, opazijo znake, da je nekdo brskal in stikal. Predali v spalnici so odprti, perilo v njih je razmetano, kot bi kdo segal pod zložene kupe in jih prevračal. In nikjer v hiši niso našli Anine denarnice, gotovine, dokumentov, plačilnih kartic in telefona.

Dopoldanska preiskava, ki jo ob pomoči Breznika in trojice policistov vodi Ivana, obrodi dvojni sad. Prvi je policijski dosje sosedu,

ki je našel truplo, poklical policijo in potem, namesto da bi jih počakal pred vrati, vstopil v hišo in se motovil po njej. Na trhlih nogah je tudi njegovo pojasnilo, kaj je ob dvaindvajseti uri in petnajst minut iskal pri zadnjem vhodu žrtvine hiše.

»Videl sem, da ima luč in sem jo sklenil pozdraviti.«

»Ob pol enajstih ponoči? Ni malo pozno za sosedske obiske?«
vpraša Ivana.

»Ne, zakaj? Poznava se iz otroštva.«

»Pri zadnjem vhodu?«

»Vračal sem se s sprehoda.«

»Zakaj ste vstopili v prostor, če ste že od zunaj videli, da je gospa Zupan mrtva?«

»Zaradi upanja, da morda ni čisto mrtva in bi ji lahko pomagal. Do vašega prihoda bi bilo lahko prepozno.«

Ivana se zadrži in ne vpraša, kakšna je razlika med malo, bolj ali čisto mrtvim človekom.

»Ampak po telefonu ste izjavili, da stojite pred vrati in da je oseba na tleh zanesljivo mrtva, ker strmi v vas?«

»Ne spomnim se, da bi rekel točno to.«

»Lahko poslušamo posnetek.«

»Ne vem, bil sem zmeden, lahko da se mi je zdelo, da se premika.«

»In niste slišali operaterja, ki vam je naročil, da do prihoda policije počakate tam, kjer ste?«

»Saj sem.«

»Mislim je točno tam, torej zunaj.«

»Aha.«

»Kaj ste počeli v hiši, česa ste se dotikali?«

»Dotaknil sem se samo Ane, mislim, potipal sem ji žilo na vratu, da sem se prepričal, če je mrtva. To je bilo vse.«

»In potem?«

- »Stal sem tam in čakal na vaš prihod.«
- »Se je niste dotikali še kje drugje?«
- »Kaj?« je ogorčen, »na kaj pa namigujete?«
- »Zanima me, ali ste se dotikali njenega spolovila?«
- »Kaj ste zmešani, kako vam kaj takega pade na pamet?«
- »Bili ste že obsojeni zaradi spolnega nadlegovanja.«
- »Kaj? Tisto? Tisto je bilo pred desetimi leti in ni šlo za nadlegovanje, ampak za paranoično babo, ki si je domišljala, da jo hodim zijat pred njeno kopalnico.«
- »Sodišče vam je izdalo ukrep prepovedi približevanja.«
- »Dajte mi mir. Poslušajte, golo žensko telo mi je lepo, tega me ni sram priznati. Ampak to, na kar namigujete, je ogabno. Tega ne bi mogel storiti za nič na svetu.«
- »Zakaj pa ne? Tudi gospa Zupan je pred vami ležala gola. Sklonili ste s k njej, zanimalo vas je, če je morda še živa, potipali ste njen vrat, nato vam je roka zdrsnila ...«
- »Ne! Nje se ne bi mogel še enkrat dotakniti.«
- »Zakaj ne?«
- »Ker je bila mrzla kot led.«

Drugi sad je izjava enega od stanovalcev. Ko začne Marko Breznik v petek zjutraj zvoniti pri hišah in spraševati, ali so predvčerajšnjim, to je v sredo zvečer, med dvajseto uro in polnočjo videli kaj sumljivega, nima preveč upanja. Ulica je brez javne razsvetljave, le na začetku in koncu brlita rumeni svetilki, to je okolje, kjer hodijo spat s kurami. Upa le, da je tudi tukaj kdo, ki opreza, špega in zalezuje sosede.

V hiši, ki stoji na nasprotni strani, od Anine pa je odmaknjena dve parceli proti začetku ulice, Breznik naleti na starejšega moškega, ki vzbudi nekaj upanja.

»Da, v sredo sem se vračal domov bolj pozno. Bil sem na obisku pri znancih na Ptuj, zato se spomnim. Ja, moralo je biti malo po pol deveti. Ko sem zapeljal do svoje hiše in se ustavil pred garažo, veste, počakati je treba, da se avtomatska vrata dvignejo, sem v vzratnem ogledalu videl, da na nasprotni strani nekdo ravno odhaja od Zupanovih.«

Breznik si poskuša predstavljati in mu ni jasno. Če ta moški stoji pred svojo garažo, v vzratnem ogledalu vidi hišo na drugi strani ulice. Hiša Zupanovih je šele druga v nizu desno in za njo pred gozdom stoji še ena hiša.

»Kako ste vedeli, da prihaja od Zupanovih, tam vendar stojijo tri hiše?«

»He, he, zato, ker so tisti na koncu na potovanju do dvajsetega, hiša pred Zupanovo pa se že več kot leto prodaja in je prazna.«

»Lahko opišete osebo, ki ste jo videli?«

»Ne, saj pravim, da sem jo v ogledalu videl samo za trenutek. V rdeči svetlobi avtomobilskih luči je šlo nekaj mimo. Sploh ne bi bil pozoren, ampak v naši ulici je drugače vedno mir. Gor je slepa pot, ki nikamor ne vodi, vsakdo, ki gre tod mimo, je namenjen k enemu od nas ali pa od nas odhaja. Zato.«

»Pravite, da je bil en sam človek in da je bil peš?«

»Da.«

»Je bil moški?«

»Tega ne morem trditi, žal. Zdi se mi, da je imel hlače, če vam kaj pomaga.«

»Da. Kam bi pa lahko šel človek od tod peš? Je bil tu parkiran kakšen avtomobil?«

»Ne, v ulici ne. Morda je šel do nakupovalnega centra.«

Breznik je prikimal. S centrom je najverjetneje mislil na Hoferjevo trgovino ob glavni cesti.

»Zakaj do tja? Center zapirajo ob osmih, vi pa ste človeka videli po pol deveti.«

»Zdi se mi, da bi lahko imel tam parkiran avtomobil.«

»Zakaj se vam zdi?«

»Ker je na parkirišču, ki je po zaprtju trgovine vedno prazno, stal en avtomobil.«

»Morda veste, kakšne znamke?«

»Mm, misim, da je bil mercedes.«